

VI KEELAND

ADEVĂRUL GOL-GOLUȚ,

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Layla

— Iartă-mă. Am uitat să te sun. Azi nu pot veni să luăm prânzul împreună, am oftat și am făcut semn spre hârtiile împrăștiate pe birou. M-a rugat Pittman să fac o prezentare pentru un nou client.

— Te-a rugat bătrânul Pittman sau Joe?

— Bătrânul. Adică... e un fel de a spune că *m-a rugat*. A intrat fără să bată la ușă, în timp ce eu vorbeam la telefon, mi-a cerut să las clientul să aștepte, mi-a zis răstit ceva despre *ora trei în sala de conferințe* și a ieșit. A trebuit s-o sun pe Liz, secretara lui, ca să-i cer detalii.

— Grozav! În sfârșit, intri iar în grațiile asociațiilor despre care mi-ai vorbit. Eram sigură că ai să reușești.

Oliver a ocolit biroul meu și m-a sărutat pe creștet în drum spre ușă.

— Am să-ți aduc un tacos cu ton proaspăt, cum îți place ție.

— Ești un scump.

Mă întâlneam cu Oliver Blake de vreo lună, deși eram prieteni de aproape cinci ani. El era asociat la departamentul de copyright al firmei de avocatură la care lucram, și nu exageram deloc, chiar era un scump.

În weekendul trecut, când mă simțisem rău, venise să-mi aducă supă de pui. Când eram prostdispusă, îmi amintea de toate lucrurile frumoase din viața mea. El mă încurajase cel mai mult chiar și înainte să începem să ne

dăm întâlnire. Mă încurajase să fac față furtunii abătute asupra mea la firma Latham & Pittman cu câțiva ani în urmă, după ce fusesem la un pas de a fi exclusă din barou și concediată. Inteligent, frumos, cu o slujbă bună, era bărbatul pe care orice fată visa să-l prezinte părinților. Și complet opusul nemernicilor care îmi cădeau cu tronc de obicei.

Cu o săptămână înainte mă anunțase că peste câteva luni îi expira contractul de închiriere și-mi spusese în treacăt că i-ar face plăcere să-l ajut să-și găsească un apartament mai spațios, întrucât spera să petrec mai mult timp acolo în viitor. Inteligent, frumos, cu o slujbă bună și... nu se temea să intre într-o relație.

Mi-am pus în gând ca, data viitoare când mergeam la el acasă, să fiu cu ochii în patru, ca să văd dacă găseam ceva suspect. După asta m-am apucat din nou să-mi studiez prezentarea.

Îi urmărisem de mai multe ori pe asociații mai vechi făcând prezentări clienților, dar era pentru prima oară când sarcina asta cădea în seama mea. Uram faptul că nu aveam la dispoziție decât câteva ore să studiez slide-urile și să-mi fac niște însemnări. Ca să nu mai spun că tot ce știam despre firma de investiții despre care urma să susțin prezentarea era că avea fonduri uriașe. Probabil vreun tip arogant care își părăsise firma, luând cu el investitori cu miliarde de dolari, fix genul de afaceri care le plăceau celor din conducerea firmei noastre.

Firmele de investiții tradiționale erau clienți buni. Plăteau regulat ca să le revedem contractele, cataloagele și nenumăratele afaceri cu SEC¹. În schimb, firmele de investiții mai noi erau arogante și conduse de tineri corporatiști, care adunau facturi de parcă ar fi plătit cu bani câștigați la Monopoly. Erau date în judecată pentru

1 Securities and Exchange Commission, în lb. ro.: Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare (n. tr.).

hărțuirea angajaților, pentru discriminare, pentru nerespectarea contractelor și pentru încălcări ale măsurilor de securitate. La naiba, până și departamentul nostru urma să fie implicat, fiindcă toți puștanii ăștia se credeau mai deștepți ca Fiscu.

Câteva ore mai târziu, când s-a făcut timpul pentru prezentare, am luat liftul până la ultimul etaj și am trecut de ușa de sticlă, intrând în birourile conducerii. Firma nu se zgârcea la bani, biroul meu era spațios și mobilat modern. Dar etajul ocupat de cei din conducere era de-a dreptul luxos: birou la recepție din lemn de mahon, candelabru de cristal, covoare persane și lucrări de artă originale, perfect luminate.

Mi-am amintit că ultima oară când venisem aici fusese cu aproape doi ani în urmă. Fusesem chemată să explic faptele care duseseră la acuzațiile formulate la adresa mea de comitetul disciplinar al Asociației Baroului din Statul New York. Nu se întâmpla în fiecare zi să fii chemat la ultimul etaj, indiferent de motiv, ceea ce mă făcea și mai curioasă în legătură cu motivul pentru care mi se ceruse tocmai mie să fac prezentarea în ziua aceea.

Sarah Dursh, unul dintre principalii asociați, m-a întâmpinat pe hol înainte de a intra în sala de conferințe.

— E totul pregătit?

— Pe cât se poate, dat fiind că nu știu mare lucru despre client.

Sarah s-a încruntat.

— Cum adică nu știi mare lucru despre client?

— Știu câteva lucruri de bază. Dar catalogul corporației nu mi-a fost pus la dispoziție, așa că nu știu mai nimic despre principalii asociați. Nu mă simt întru totul pregătită.

— Bine, dar ai mai lucrat cu CEO-ul și înainte, a spus și a clătinat din cap. De-asta ai fost solicitată să faci tu prezentarea.

— Am fost solicitată să fac prezentarea? N-am știut. Cine anume a cerut asta?

Ajungând în dreptul ușii de sticlă a sălii de conferințe, l-am văzut de cealaltă parte pe Archibald Pittman, râzând și discutând cu un bărbat. Bărbatul era cu spatele la noi, așa că nu i-am văzut fața din prima clipă.

Și nici n-am făcut imediat legătura când Sarah mi-a răspuns:

— Domnul Westbrook. El a cerut să faci tu prezentarea.

Cum țineam în brațe un maldăr de dosare, plus laptopul și o cafea de la Starbucks, Sarah mi-a deschis ușa și am intrat eu prima. Am apucat să fac fix doi pași, apoi bărbatul cu care stătea de vorbă Pittman a întors capul. Și totul s-a prăbușit în jurul meu.

Efectiv am încremenit în loc.

Sarah, care era chiar în spatele meu, s-a poticnit de mine, făcând să-mi cadă dosarele din brațe. M-am aplecat să le culeg de jos. Cafeaua mi s-a clătinat în mână și am apucat strâns paharul, ceea ce a făcut să-i sară capacul. Când am vrut să prind capacul, toată cafeaua s-a vărsat pe covor. Singurul obiect pe care am reușit cumva să-l salvez ca să nu ajungă pe podea a fost laptopul.

N-am apucat să-mi adun lucrurile de pe jos și nici măcar să-mi îndrept spatele, că o mână m-a prins cu putere de cot chiar pe când mă aplecam spre podea, clătînându-mă pe picioare. Bărbatul se lăsase pe genunchi în fața mea și nu eram în stare decât să mă holbez la el.

Nu-mi puteam crede ochilor.

Și nici nu-mi venea în minte cum mi-aș fi putut folosi gura, altfel deloc timidă, ca să scot măcar un singur cuvânt. Deodată, ne aflam față în față și intensitatea aceluia moment m-a lăsat fără suflare. Pulsul mi-a luat-o razna, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și nici măcar n-am

încercat să-mi adun de pe jos dosarele sau paharul din care se vărsase cafeaua.

El a continuat să mă țină de cot și mi-a întins cealaltă mână.

— Mă bucur să te revăd, Pistruiato.

Nu știu cum am reușit să trec de începutul prezentării. Inițial crezusem că voi avea emoții în prezența domnului Pittman și a celorlalți asociați. Nici prin gând nu-mi trecuse că Gray Westbrook avea să se holbeze la mine din celălalt capăt al mesei. Mă sfredelea cu privirea, iar zâmbetul lui ironic mă înfuria și mă intimidă în același timp.

Mai rău de atât, arăta și mai bine decât mi-l aminteam. Pielea bronzată îi pune în valoare și mai mult ochii verzi. Vedeam prin costum că făcuse mușchi și că sub acele haine scumpe făcute la comandă se ascundea un trup la fel de perfect dăltuit ca și bărbia lui. Așa cum stătea în capul mesei, emana o forță care mă făcea să mă aprind toată. Uitasem că un bărbat putea avea așa un efect asupra mea.

M-am străduit să nu-i dau atenție și să mă concentrez la slide-uri. Dar cu el acolo mi-a fost absolut imposibil. Din clipa în care mi-am început prezentarea, m-a obligat să interacționez cu el, punându-mi întrebări. Aveam vreo treizeci de slide-uri și până acum mă întrerupsese în legătură cu cel puțin zece. La început am fost emoționată, deși întrebările lui nu mă puneau în încurcătură. Dar după ce mi-am mai venit puțin în fire, faptul că mă tot obliga să-i răspund la întrebări a început să mă scoată din sărite.

— Departamentul nostru de valori mobiliare lucrează cu SEC, FINRA, DOJ și cu Departamentul de

Valori Mobiliare al Statului New York, pentru a monitoriza și...

M-a întrerupt. *Din nou.*

— Cine va conduce echipa mea?

— Tocmai voiam să spun că din departamentul de valori mobiliare face parte un asociat principal, care a lucrat la Ministerul de Justiție, unde s-a ocupat de asigurarea împotriva fraudelor pentru unsprezece...

În timp ce vorbeam, Gray s-a uitat la ceas, apoi m-a întrerupt poate pentru a douăzecea oară în mai puțin de jumătate de oră.

— Îmi pare rău. Trebuie să fug la o ședință tocmai în cealaltă parte a orașului.

Dacă privirea mea ar fi fost tăioasă la propriu, tipul ar fi zăcut pe jos, tăiat fâșii.

Ce mama naibii e în capul lui? Încearcă să-și ia revanșa pentru felul în care s-a terminat totul?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— N-a fost clar de la început că prezentarea noastră va dura cel puțin o oră?

Deși nu-mi luasem ochii de la Gray, am simțit cum mai multe capete se întorc spre mine. Probabil că asociații principali erau la un pas de infarct.

Puțin îmi păsa.

Gray și-a ascuns un zâmbet. Era amuzat. *Dobitocul!*

— Inițial am rezervat o oră, dar s-a ivit ceva urgent, de care trebuie să mă ocup imediat.

— Zău? Când s-a ivit urgența asta?

— *Layla!* m-a avertizat domnul Pittman, gata-gata să adauge: *Destul! Să nu mai aud niciun cuvânt.*

Nici nu era nevoie să mai spună asta, tonul lui era foarte clar.

Pe urmă s-a întors spre Gray și a adăugat:

— Îmi cer scuze, domnule Westbrook. Desigur, înțelegem că sunteți ocupat. Dacă am putea reprograma, aș fi mai mult decât încântat să termin prezentarea și să vă răspund la orice întrebări.

Gray s-a ridicat și și-a încheiat sacoul.

— Nu va fi nevoie.

Domnul Pittman a vrut să spună ceva, dar Gray mi s-a adresat mie din celălalt capăt al mesei:

— Poate că Layla ar vrea să termine prezentarea diseară la cină.

M-am uitat chiorâș la el.

— Am întâlnire cu alt client.

Lui Pittman i-au ieșit ochii din cap.

— Mă ocup eu de orice angajament ai pentru diseară, Layla. Tu încheie prezentarea la cină, cu domnul Westbrook.

Șeful cel mare nu mă ruga, îmi ordona. Deja îmi forșasem cam mult norocul, așa că mi-am ținut gura și l-am fulgerat pe Gray cu privirea.

Toți asociații au dat mâna cu potențialul nostru client, vorbind de una, de alta. Nici prin minte nu-mi trecea să mă duc în celălalt capăt al mesei. Mi-am făcut de lucru adunând dosarele, apoi mi-am luat laptopul, sperând că *domnul Westbrook* pur și simplu va dispărea de acolo.

N-am avut norocul ăsta.

Gray s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna.

— Domnișoară Hutton...

Cum șefii mei ne priveau peste umărul lui Gray, i-am întins și eu mâna. Mi-a prins-o într-a sa și m-a tras lângă el. I-am simțit răsuflarea fierbinte pe gât în clipa în care mi-a șoptit la ureche:

— N-ai decât să faci pe supărata cât vrei. Dar trupul tău îmi spune altceva. Ești la fel de fericită că mă vezi pe cât sunt și eu.

Mi-am dat capul pe spate, indignată.

— Ești nebun.

Și-a coborât privirea către sânii mei, sfârcurile aproape străpungându-mi bluza subțire. *Trădători afurisiți!*

Gray a zâmbit încântat.

— Ora 19.00, la Logan. Fac rezervare și trimit o mașină după tine.

— Ne vedem acolo.

A clătinat din cap, râzând.

— Mi-a fost dor de temperamentul tău, Pistruiato.

Foarte bine, fiindcă o să ai parte de el din plin.

Bineînțeles că doar eu am fost punctuală. M-am uitat la ceas pe telefon. Șapte și zece. Am decis să aplic regula sfertului academic și să-i acord lui Gray încă cinci minute, după care să mă ridic și să plec, pe motiv că nu și-a făcut apariția.

— Să vă aduc ceva de băut cât timp așteptați să vină cealaltă persoană? m-a întrebat chelnerul.

De regulă, așteptam să văd ce făcea clientul și ce atitudine avea față de alcool. Nu și în seara aceea.

Mi-am masat gâtul înțepenit și am răspuns:

— O vodcă cu suc de merișoare, vă rog.

Speram ca băutura să-mi mai calmeze nervii și să-mi destindă cumva maxilarul înainte să se instaleze o durere de cap ca la carte. Mi-am scos telefonul și am început să-mi verific e-mailurile, ca să-mi abat gândurile în timp ce-mi așteptam băutura și partenerul.

Deodată, i-am auzit vocea în spatele meu, ceea ce m-a făcut să ridic brusc capul:

— Iartă-mă că am întârziat.

Inima mi-a zvâcnit pe neașteptate și am încercat să-mi alung sentimentul de bucurie.

— Nu zău! După felul în care m-ai întrerupt azi de un milion de ori, aș zice că ești complet lipsit de maniere.

Nu m-a luat în seamă și s-a așezat în fața mea.

— A fost un trafic groaznic azi spre centru. Data viitoare luăm cina la mine acasă.

— Nu va exista nicio dată viitoare.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet încrezător și m-a privit în ochi.

— Fii sigură că da. Și nu numai una. Până la urmă ai să încetezi să te prefaci că nu-ți place compania mea.

Detestam faptul că trupul meu reacționa la prezența lui. Încă de la început existase între noi o atracție nebună, pe care cu greu o puteam ține în frâu.

Am oftat.

— Ce e în capul tău, Gray? De ce ai venit la firma mea?

A luat șervetul din fața lui și l-a pus pe genunchi.

— Nu e limpede? Am nevoie de un reprezentant legal.

— De la firma mea? Și preferi să te reprezinte un asociat, în loc de șeful șefului meu, directorul de la valori mobiliare? Sau de Pittman, care ți-ar oferi bucuros orice sfat juridic ai avea nevoie din experiența lui de peste cincizeci de ani?

— Pentru mine contează loialitatea. Vreau pe cineva căruia să-i pot încredința afacerea mea.

— Și ai decis că *eu* sunt aceea? O asociată cu cinci ani de experiență, care abia a scăpat să nu fie dată afară din

barou pentru încălcarea confidențialității dintre avocat și client?

Chelnerul s-a apropiat cu băutura mea.

— Pofțiți, domnișoară.

S-a întors spre Gray.

— Vă aduc ceva de băut? Sau mai așteptați până vin și ceilalți?

— Suntem numai noi doi. Un Macallan sec, vă rog.

— Imediat.

Chelnerul a ocolit masa, vrând să ia cel de-al treilea tacâm.

Am întins mâna să-l opresc.

— De fapt, mai vine cineva, așa că puteți lăsa tacâmul.

— Foarte bine, a încuviințat el.

Gray a așteptat până când chelnerul s-a îndepărtat suficient de mult cât să nu-l audă.

— Eu n-am mai invitat pe nimeni în afară de tine.

Am sorbit din băutură și i-am zâmbit cu prefăcută amabilitate.

— Am invitat eu. M-am gândit că un client important ca tine ar trebui să aibă mai mult de un avocat care să-i răspundă la întrebări.

În clipa în care am pus paharul pe masă, l-am zărit intrând în restaurant pe celălalt bărbat pe care-l așteptam. S-a uitat în jur, căutându-mă din ochi, iar eu i-am făcut semn cu mâna.

— La țanc. A venit și Oliver.

Gray a aruncat o privire spre bărbatul care se îndrepta spre noi, apoi s-a uitat din nou la mine. În loc să se supere, nătrăul părea amuzat.

— Drăguț din partea ta. Ai invitat pe încă cineva fiindcă nu ai încredere în tine când ești în preajma mea.